

ville de ikke kendes ved. Man skulde synes, at de, som jo staa som selvbestaltede Repræsentanter for Arbejderne og mene, at de ere de eneste, der skulde gøre noget for Arbejderne . . . (Afbrydelse: Vi ere valgte!) . . . men der kan jo dog ogsaa være andre — man skulde synes, at naar der fremsættes et Forslag som det nu foreliggende, hvorigennem — det maa indrømmes, hvis man overhovedet vil indrømme Ministeren noget som helst, — der gaar som en rød Traad dette, at Tolden enten bliver helt ophævet eller betydelig nedsat paa de Artikler, som væsentlig bruges af Smaakaarsfolk, medens Tolden forhøjes paa de Luksusartikler, som dog kun fortrinsvis bruges af de rige og mere velhavende — man skulde da synes, at de saa maatte indrømme, at det er et Skridt henimod dette at lette Skattebyrden for de smaa og lægge den over paa de store, ligesom det jo er i fuldstændig Overensstemmelse med Venstres Principper at lægge Skattebyrden derhen, hvor Skatteevnen er. Men de ville ikke være med til noget af det. Jeg ved ikke, om det er, fordi de selv efterhaanden avancere længere og længere op paa Samfundets Rangstige, op paa højere Løn, som Embedsmænd, helt op til 10,000 Kr.; saaledes at de ogsaa begynde at faa Raad til de Delikatesser, som de tidligere have bekæmpet saa stærkt. Det skal jeg ikke sige noget om. Det er et Faktum, det er skrevet, og det staa fast, at de Herrer ere Modstandere af en Luksusbeskatning til Fordel for de smaa. (*Martin Olsen*: Af Forbrugsskatter). Ja, ja, naar man, som sagt, regner alt mellem Himmel og Jord for Livsfornødenheder, saa bliver det alt sammen Forbrugsskatter. Men vi andre beholde vor gamle demokratiske Mening, at de Artikler, som fortrinsvis bruges af de rige og velstillede, skulde beskattes til Fordel for de fattige og mindre bemidlede, for at de Artikler, de bruge, kunne blive billigere. (*Martin Olsen*: Det er ikke demokratisk). Jo, det er demokratisk. (*Martin Olsen*: Nej). Ja, saa er det ærede Medlem ikke Demokrat. (*Martin Olsen*: Saa er det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) det heller ikke!) Det kan gerne være, jeg taler kun paa mine egne Vegne. Hvad nu selve det foreliggende Forslag angaar, skal jeg fatte mig i Korthed. Jeg kan ligesom de andre Talere fra vort Partis Side og for Resten ogsaa andre ærede Medlemmer godt rose Forslaget og takke Ministeren for, at han har fremsat det, fordi, som jeg allerede har sagt, ikke

et eneste af Venstres gamle Grundprincipper er blevet brudt derved. At der kan være delte Meninger om, hvorvidt Principperne ere gennemførlige i større eller mindre Udstrækning, og om hvorvidt Ministerens Nedsættelser eller Forhøjelser ere saa store eller smaa, som man kunde ønske, dette er noget andet. Men der er intet Brud paa Principperne. Jeg kunde have Lyst til at dvæle lidt ved enkelte Punkter i den Compensation, der er foreslaaet udenfor selve Toldlovforslaget. I Venstres gamle Program, i Venstrereformpartiets, staa der jo nævnt en Toldlov i Forbindelse med en Formue- og Indkomstskat, og her er efter min Mening det eneste Punkt, hvor der med nogen Føje kunde siges i dette Forslag at være en Afgang fra Programmet. Men det er maaske mere tilsyneladende end virkeligt. Ministeren har nemlig foreslaaet en Arveskat, hvormed der skal kompenseres 2½ Mill. Kr., hvis jeg husker ret. Nu er der delte Meninger om, hvorvidt denne Arveskat er en Formue- eller Indkomstskat. Naar man vil være rigtig stiv i Fortolkningen, kan man efter min Mening godt kalde den begge Dele. En Arv er jo paa een Gang en Formue og en Indkomst. I hvert Fald kan ingen bestride, at det er en Formueskat, og at denne er sat i Forbindelse med det nuværende Forslag om en Toldlov, saa fra den Side er der intet Brud paa Programmet. Der bliver saa kun tilbage dette med Indkomstskatten, om vi faa en Forøgelse af den nuværende Indkomstskat for Compensationens Skyld. Dette har det været Venstres Standpunkt, at vi skulde have, og det forekommer mig ogsaa, at Toldkommissionen sidste Gang kompenserede, saa vidt jeg husker, 3½ Mill. med Indkomstskat. Men dette Standpunkt blev under Forhandlingerne opgivet, og under denne Forhandling, der her er ført, er der egentlig talt mærkvædig sagte og lidt om at kompensere med en ny Indkomstskat eller med en Forøgelse af den nuværende. De eneste, der rigtig have været inde paa en Indkomstskat som Compensation, have vel været det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Men jeg er nu slet ikke saa sikker paa, at disse Udtalelser ere andet end Agitation. Hvis Spørgsmaalet virkelig kom frem for Alvor, og vi skulde til at kompensere 5—6 Mill. med en Forhøjelse af den nuværende Indkomstskat, saa kan det godt være, at begge de ærede Medlemmer kunne blive betænkelige ved at